

Юрий Възнесенски

ВЕЛИКИ ПРОРОЦИ И ЯСНОВИДЦИ

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Юрий Възнесенски

ВЕЛИКИ ПРОРОЦИ И ЯСНОВИДЦИ

Юрий Възнесенски, 256 стр.

Превод: Наташа Стоянова

Второ преработено и допълнено издание. Първото издание на книгата е под заглавие „Прочути гадатели и ясновидци“.

Мнозина смятат, че пророците и гадателите са посредници между миналото и бъдещето. Благодарение на тях хората опознават законите на Вселената и тайнствата на природата, на раждането, битието и смъртта, което помага за опознаването на човешката личност и за ролята ѝ на света. Други се отнасят към тези личности с пренебрежение и ги възприемат като нещо ексцентрично и измамно. Всички обаче споделят мнението, че пророците и гадателите идват от един тайнствен свят, изпълнен с мистерии и необясними явления. Историята познава много велики ясновидци, предсказатели и гадатели, които имат трудна съдба и необичаен житейски път. Те не само виждат в бъдещето, но се опитват да дадат логични обяснения на своите видения и дори правят прогнози за бъдещето. Тази книга разказва за някои от тях. Пророците и ясновидците са своеобразни визионери на бъдещето и са част от историята, която всеки трябва да знае.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-492-0

СЪДЪРЖАНИЕ

Сибилата от Куме: Предсказания от дълбините на вековете	5
Сергий Радонежки: Преподобният чудотворец	13
Парацелз: Предсказанията на средновековния алхимик	27
Василий Блажени: Виждащият в сърцата и мислите	35
Урсула Шиптън: Истинската английска вещица	51
Мишел Нострадамус: Човекът, който видя края на света	59
Раньо Неро: Предсказанията на „Черния паяк“	67
Джейкъб Брус: В служба на царя и дявола	75
Емануел Сведенборг: Създателят на учението за света на духовете	83
Граф Сен Жермен: Най-загадъчният човек на XVIII век	91
Ксения Петербургска: Юродива заради Христа	99
Граф Калиостро: Великият маг, масон и мошеник	109
Монахът Авел: Загадките на руския Нострадамус	119
Серафим Саровски: Мъдростта на светите отци	125
Мадам Ленорман: Пророчествата на „Черната Мария“	141
Албер Робида: Художникът пророк	149
Хейро: Английският пророк	157
Распутин: Геният на смутното време	165
Едгар Кейси: Спящия лечител	175
Матрона Московска. „Веднъж Бог ми отвори очите...“	183

Хърбърт Уелс: Предсказанията на писателя	197
Волф Месинг: „Виждам мислите на хората“	207
Петер Хуркос: Изследвателят на паранормалното	215
Ванга: Думите ѝ винаги са точно в целта	221
Джейн Диксън: Великата предсказателка на Америка	229
Артър Кларк: Английският писател и футуролог	237
Джуна: Кралицата на екстрасенсите	243
Павел Глоба: Предсказанията на астролога	249

Сибилата от Куме: Предсказания от дълбините на вековете

В Древна Гърция и Древен Рим наричали сибилите легендарните странстващи прорицателки, които притежавали дарбата да предсказват бъдещето и да разкриват на хората волята на боговете. През VIII–VII в. пр.н.е. нито едно събитие в Гърция не минавало без пророчествата на тези жени, притежаващи необяснимите способности да виждат бъдещето. Най-известната от тях била Сибилата от Куме, на която приписват авторството на девет сборника с предсказания, така наречените Сибилски книги.

Сибилите живеели в храмовете, издигнати на местата на най-знаковите космически катастрофи, и притежавали удивителна дарба за ясновидство. Буквалният превод на думата „сибила“ означава „*божия воля*“, защото се смятало, че чрез пророчествата си те предават волята на боговете. Според философа Хераклит „**думите на сибилата не са плод на човешкия ум, а по-скоро божествено внушение, понеже гласът ѝ се простира през хиляди години чрез бога**“.

В историята са се запазили имената на дванайсет легендарни сибилите от Античността, но най-прочута от тях била Сибила от Куме, която почитали не само в дълбоката древност, но и след разпространението на християнството. Тя по традиция е изобразявана държаща в ръка книга и символ с кръст.

Знае се, че сибилите са били ясновидки и са записвали виденията си в специални книги. Сибила от Куме също го правела. Тя записвала виденията си върху палмови листа, които в крайна сметка залегнали в основата на девет сборника. В тях е изложена цялата история на Рим (а според други източници – цялата история на света) от древността до края.

Град Куме се намира на територията на днешна Италия, а в древността бил гръцка колония. Затова не е учудващо, че според преданието първата сибила от храма на Аполон в Куме е получила дарбата си за предсказания директно от самия бог. След като дарил девойката със способността да предсказва бъдещето, Аполон я попитал как да я възмезди за този тежък труд. Момичето му отвърнало: „Дай ми дълголетие, трябва да се науча на много неща!“ И Аполон подарил на ученичката си вековен живот. Девойката обаче остаряла, защото не се сетила да помоли заедно с дълголетието да бъде дарена и с вечна младост. След няколко века тя се превърна-

ла в жалка старица, която едва тътрела нозе. Наложило се отново да моли учителя за милост – да я изпрати в царството на Хадес². Аполон се смилил, но не изпроводил вярната си ученичка при бога на мъртвите, а я взел при себе си на Парнас³ и я гостил със свещена амброзия. Старицата отново се превърнала в момиче и освен това станала безсмъртна.

Според друга легенда Аполон се влюбил в една красива сибила, която живеела в Делфи. Богът обаче имал други планове за Делфийския оракул и затова предложил на девойката да се премести в Куме. **„Ще ти дам най-могъщата дарба на Земята да предсказваш. Ще виждаш бъдещето и ще пророкуваш толкова години, колкото песъчинки успееш да хванеш в шепата си.“** Девойката, естествено, напълнила догоре шепата си с пясък. Аполон обаче имал още едно условие: **той искал най-могъщата пророчица да живее далече от Делфи и затова ѝ казал: „Ще живееш толкова години, колкото години живееш далече от родното си място!“** Сибила от Куме наистина живяла повече от хиляда години. Един ден обаче при нея дошли търговци от Делфи. След като чули мъдрите ѝ съвети, те поискали да се отблагодарят на гадателката и ѝ подарили малка велурена торбичка. Нищо неподозиращата сибила я развързала и върху дланите ѝ се изсипала шепа пръст от далечния Делфи. Условието на Аполон било нарушено и след един ден пророчицата умряла. Аполон обаче не оставил Куме. На мястото на любимата си, която преминала в царството на Хадес, той довел от Делфи нова ясновидка, защото каквото и да се случело – сибилата да

² Бог на подземното царство. – Б. р.

³ Планина, която се извисява над Делфи. Според гръцката митология тази планина била свещената планина на Аполон и нимфите наяди Кориция, Клеодора и Мелайна, а също и дом на музите. В подножието на Парнас е разположен прочутият Делфийски оракул.

*Микеланджело
Буонароти.
„Сибилла¹ от Куме“.
1510 г.*

¹ От гр. - *sibylla* - пророчица.

се разболее или да умре, хората трябвало да получават своите предсказания и съвети.

Освен това с името на Сибила от Куме се свързва и възникването на великия град Рим. Може би затова италианските художници (Андреа дел Кастаньо, Рафаел, Тициан, братята Карачи) рисували най-често точно нея. Историята е следната. Спасилият се след падането на Троя принц Еней решил да отплува към далечните брегове на Италия заедно с баща си, малкия си син и оцелелите воители. По време на дългото пътуване обаче неговият баща Анхиз умрял. Когато корабите на Еней най-накрая стигнали италианските брегове, той решил да посети Сибила от Куме, за да узнае съдбата си и да я помоли да се види с баща си, който преминал във владенията на мъртвите. Прорицателката се съгласила да вкара Еней в мрачното царство на Хадес, при условие че той ще изпълни дума по дума заръката на бащата. Този сюжет, между другото, е послужил за основа на поемата „Енеида“ на римския поет Вергилий.

В царството на Хадес Сибила от Куме завела Еней на Елисейските полета⁴, където се събирали душите на умрелите. Там героят срещнал сянката на баща си, която му посочила душите на все още неродените потомци – низ от царе, консули и императори, проточил се чак до времето на поета Вергилий. Когато Еней и сибилата се върнали в земята на живите, пророчицата обяснила на героя, че той е длъжен да основе в долината на река Тибър град Рим, който ще се превърне в столица на света. Така че основатели на Вечния град са не само Ромул и Рем, но и легендарният Еней заедно с прочутата Сибила от Куме.

⁴ В древногръцката митология – митично място, където блаженстват душите на героите и победителите. Изразяват традиционната представа за място, далече на запад, където пребивават след смъртта си в пълно блаженство героите.

Има един известен разказ на Фирмиан⁵ за това, че Сибила от Куме занесла деветте си книги с предсказания на римския цар Тарквиний Горди и поискала за тях триста златни монети. Царят отказал – цената му се сторила висока – и тогава тя изгорила три от тях. По-късно сибилата отново отишла при царя и му предложила останалите шест книги на същата цена. Тарквиний отново отказал и тя изгорила още три от книгите. Сибила отишла при царя и трети път, като поискала за останалите три книги същата цена и го предупредила, че ако откаже, ще изгори и тях. Легендата твърди, че царят все пак размислил, посъветвал се със своите свещенослужители, а когато прочел книгите, платил исканата цена и дори помолил за копия на изгорените книги. Сибила му казала, че тя вече няма книги, но може да събере от други градове важни предсказания на други прочути сибили и да състави от тях сборник. Така и решили да сторят. Било наредено колекцията от възстановените Сибилски книги да бъде положена в Капитолия в Рим, като споменатите в тях предсказания трябвало да се пазят в строга тайна.

Само на малцина избраници било позволено да се запознаят с тяхното съдържание, защото пророчествата предсказвали знакови събития и бедствия, които щели да се случат в Италия. След това към тези книги били добавени най-важните предсказания на други сибили, а сборниците били оставени за съхранение при жреците в храма на Юпитер на Капитолийския хълм.

Съдържанието на Сибилските книги било основна държавна тайна на Рим и за достъп до тях се изисквало специално постановление на Сената. Разгласяването на тайната на книгите пък се наказвало също толкова строго, колкото и отцеубийството. Гръцкият историк Дионисий

⁵ Луций Таруций Фирмиан – древен философ, математик и астролог, изчислил рождената дата на Вечния град.

Халикарнаски разказва, че римският консул Марк Атилий бил осъден на смърт затова, че дал на Луций Петроний Сабин⁶ да препише една книга на сибилите. За това престъпление Тарквиний заповядал да зашият Марк Атилий в чувал от бича кожа и да го хвърлят в морето.

От пророчествата на Сибилските книги се възползвали само в най-отговорните моменти на обществения и политически живот на Рим, като сверявали с тях правилното развитие на римската история. Знае се, че през следващите векове римляните неведнъж са използвали пророчествата, за което споменава Тит Ливий⁷. За съжаление, неговите книги, съдържащи тази информация, също не са стигнали до нас и затова нямаме възможност обективно и пълноценно да оценим достоверността на сибилските предсказания. Днес академичните учени се отнасят с пренебрежение към запазилите се сибилски пророчества отчасти заради това, че те по-късно неведнъж са били възстановявани и коригирани, отчасти защото много от стиховете не са запазили правилния размер. Някои смятат, че това е по вина на неграмотните преписвачи, но Платон допуска, че много неща са били безразсъдно поправяни и унищожени от хора, които не осъзнавали истинската стойност на сибилските пророчества.

Съвременната Църква почита Сибилата от Куме. Древната пророчица е изобразена във фреските на Микеланджело в Сикстинската капела и катедралата в Улм редом с дванайсетте старозаветни пророци. Това неочаквано съседство още веднъж напомня за ролята, която средновековната западна Църква е отреждала на сибилите. Ако пророците се превръщат в мост между юдейската религия и християнството, то на сибилите се пада честта да свържат с християнската епоха гръцко-римския свят.

⁶ Политик и сенатор на Римската империя през II век.

⁷ Един от най-известните римски историци.